

ся намѣрвать въ свѣтъ, за да мя убѣдишь че Ангели и Паскаль Тоннера сж съвиновницы на Теофилакта?

— Ще вы убѣдиж, Ваше Прѣввсходителство!

— Какъ ще мя убѣдишь?

— Тѣ имать едно тайно съзаклатіе и еднх тайнх залж въ кождо засѣдавать съ най-страшнытѣ крадцы, *янкеседжии* и мечевадцы и всякакъв видъ злодѣйцы; и тѣи съставятъ жицятъ на страшиятъ онхзи злодѣйскх момж, кождо отъ прѣди толкозъ врѣме напраздно прѣслѣдува И. Правителство. Тамо ако ми позволявате да вы заведж, да ся научите дѣ е кутилото имъ и да ги изловите всички на работятъ имъ отгорѣ!

— Добрѣ, каза министрѣтъ, радостенъ като человекъ кой-то намѣрва едно нѣщо, което като бѣше го изгубилъ не ся надѣеше да го намѣри; но до онзи часъ, понеже си и ты, като самъ исповѣда, прѣстѣжничѣтъ, ще останешъ въ тъмницятъ.

— На радо сърдце, Ваше Прѣввсходителство! Не ви остава друго освѣнъ да ми опрѣдѣлите храниятъ въ кождо ще останж.

Министрѣтъ заповѣда да заведятъ Поликарна въ онова отдѣленіе въ което ся намѣрваше Исидоръ Хрисодактиль, Гырджикѣтъ своевольно, и Евстатій Воитиди.

Сега ный ще оставимъ министра на полиціятъ да прѣговаря какъ да искара разнытѣ си работы, и какъ да раскрые покритытѣ за него тайности, и ще кажемъ само, че отъ всички тѣзи това което го най-много занимаваше бѣше, какъ да открые убійцытѣ на стареца Воитиди.

Той останж до два часа нѣщо надъ пратеннытѣ отъ Букурещъ и на турскы прѣведеннытѣ записы, като распытваше често за нѣкои работы прѣдъ него сѣдящійтъ тълковникъ (терджиманищъ); а Исидоръ Хрисодактиль, Евстатій Воитиди, Поликарнъ и Гырджикѣтъ сѣдѣхъ въ извѣстното намъ от-